

?De poc a res, el 'Procés' ressuscita amb les eleccions colonials

«Quan aquí parlo d'independència, em refereixo a l'aparell legal que suposadament reconeguts juristes i professionals dels de veritat estaven fent des de feia temps amb una dedicació que els valia apel·latius més que positius» | «Aquests dies assistim a la renúncia gradual a la República per part de molts dels que ja no l'apunten com a objectiu (i, per tant, ja no parlen de la seva consolidació)»

Artur Mas imposant la medalla de nou president de la Generalitat a Carles Puigdemont, el gener de 2016 | Generalitat

Cada dia que passa es confirmen més les sospites que algunes teníem des de ja fa temps i que hem anat expressant damunt paper tot sovint. És per això que, sense cap mena de dubte, el periodista Guillem Martínez mereixerà un carrer a cada poble de Catalunya en reconeixement a la seva abnegada feina d'informar-nos fil per randa de totes i cada una de les enredades i enredadetes de la colla que ha manat a Catalunya els darrers dos anys i mig -i abans i tot- per tal de no mostrar clarament que el *Procés* anava nu i qui manava i podia no tenia cap intenció de vestir-lo perquè ja li estava bé així.

A les crítiques a aquesta colla, però, caldria afegir-hi l'autocrítica i crítica a la CUP, no per les mentides d'ICV-PSOE sobre si eren govern i tota la pesca sinó per la confiança dipositada en els mentiders compulsius i professionals de Convergència i la no denúncia constant del menysteniment absolut per part del Govern en els moments previs i posteriors als segons de vida de la nounada o no-nada República Catalana i a la seva independència. Jo no ho hagués fet

millor, segur, però cal assumir que en aquest cas i moments, «llums i taquígrafs» no va deixar de ser un lema.

Quan aquí parlo d'independència, em refereixo a l'aparell legal que suposadament reconeguts juristes i professionals dels de veritat estaven fent des de feia temps amb una dedicació que els valia apel·latius més que positius i en alguns casos lloances eternes. Parlo de la gent encorbatada, de poques paraules però moltes lleis, de mirada llunyana i mans fredes que ens havien de salvar de l'Estat espanyol i portar-nos, acomboiats enmig de bressols de cotó fluix, cap a la independència de la nostra terra... de legalitat a legalitat i sense tocar el tema.

Per contra, si parlés de la República de la gent em remetria i reiteraria les meves paraules al voltant de la constitució de la República Catalana l'1 d'octubre i la seva ratificació el 3 del mateix mes i el passat 8 de novembre. Perquè la independència només la guanyarem, la ratificarem i la desenvoluparem al carrer. I és possible si hi anem i no deixem en mans de *líders* (falsos com tots els que es creuen ser-ho) les nostres decisions. Si la independència no fos possible, això d'Espanya Estat seria quelcom *natural* i totes sabem que és tan *artificial* com qualsevol dels altres estats que hi ha al món. Per tant, l'Estat espanyol és obra humana i, com qualsevol altra, és reformable, desmuntable i, sobretot, opinable, a pesar de les lleis, exèrcits, feixistes i suposats demòcrates que treballen i viuen per tot el contrari.

Aquests dies assistim a la renúncia gradual a la República per part de molts dels que ja no l'apunten com a objectiu (i, per tant, ja no parlen de la seva consolidació). Hem sentit com Puigdemont explicava a la premsa forana, des de Brussel·les, que va intentar negociar amb els resultats de l'1 d'octubre amb el Govern espanyol «altres formes d'encaix a Espanya», tot i que l'Estat espanyol sí que mai no falla i no li va fer cas.

Hem sentit com la consellera Ponsatí, al programa *Via Lliure* de RAC1, admetia que el seu Govern no estava «preparat» per proclamar la República tal i com ho va fer el 27-O. Pel que entenc que no era només Santi Vila qui no va fer allò que tocava quan tocava ja que si ho haguessin fet és més que clar que anys i anys de Govern permeten preparar allò que vindrà si és que realment ha de venir alguna cosa. Ara, com a mínim, ja sentim com algunes ja expliquen que el seu relat legalista i punt sobre com seria la independència de Catalunya era, com a mínim, equivocat.

Hem sentit l'Anna Simó, una persona de llarga trajectòria republicana, com afirmava en premsa que «En la pròxima legislatura, la via unilateral cap a la independència és impossible» referint-se als possibles resultats de les eleccions colonials que el Govern del PP ha convocat a Catalunya pel proper 21 de desembre. Mentre, Joan Tardà i Carles Campuzano, portaveus d'ERC i el PDECat al Congrés dels Diputats, coincidien a reconèixer que cal «més temps» per reforçar les majories socials que defensin la independència a les pàgines de *l'Ara*.

Comptat i debatut, la renúncia a la República i l'allargament del *Procés* no tan sols s'obre camí sinó que sembla que esdevindrà el centre de la campanya electoral més curta de la història de Catalunya, en la qual els efectes negatius de l'intent de proclamació de la República (aplicació del 155, presos polítics i Govern a l'exili) serviran de complement per obviar que del que anava tot això era d'independència, de drets socials i, en el nostre cas, de la possibilitat de canviar-ho tot en un marc de Països Catalans, que continua essent el meu espai nacional, el meu lloc al món.